

Húsz éves a Szarvas és Vidéke Hetilap

A kezdetektől...

A Szarvas és Vidéke Hetilap elmúlt húsz esztendejét felelevenítő sorozatunkban megismerhették az indulásnak és a próbaszámok készítésének kulisszatitkait Szabovik János visszaemlékezései nyomán. Ezt követően Szabovik János kérdezte az öt követő főszerkesztőt, Pilishegyi Józsefet, aki 1986. augusztusától 1989. augusztusáig vezette a szerkesztőséget. Sorozatunk harmadik részében Pilishegyi József tette fel kérdéseit Mihaleczné Kovács Mária, aki 1989. augusztusától 1990. májusáig állt a lap élén, majd Mihaleczné Kovács Mária kérdezte Szenes Jánost, a Szarvas és Vidéke Hetilap 1990. május 1. és 1995. június 2. közötti időszakának főszerkesztőjét. Szenes János Keserű Zsuzsától kérdezett ezt követően, aki a Szarvas és Vidéke Hetilap 1995. június 9. és 1996. március 8. közötti időszakának szerkesztőség vezetője volt. Keserű Zsuzsa az öt követő szerkesztőség vezetőitől, Petneházi Andreától kérdezett, aki 1996. március 15. és 2001. augusztus 10. között állt a lap élén. Sorozatunk legújabb részében Petneházi Andrea tette fel kérdéseit Kutas Ferencnek, aki 2001. augusztus 17-től 2001. szeptember 28-ig jegyezte a Szarvas és Vidéke Hetilapot, mint megbízott főszerkesztő.

– Kicsit mosolygató a szituáció. Mindent tudunk egymásról, és most úgy kellene tennünk, mint ha nem tudnánk. Illene magázódnunk, de hát soha nem magázódtunk. Most mi legyen?

– Beszéljessünk. Te 2001. augusztusában magadtól „leléptél”, el is mentél az országból. Én mondtam neked, hogy ez nem normális döntés. Induljon innen a beszélgetés, várom a kérdéseidet.

– Jó. Mit csináltál, miután „leléptem”?

– Az újsággal ugyanazt, mint korábban, hiszen gyakorlatilag már augusztusban sem voltál. Egyedül nem lehet újságot írni, mert az olyan is lesz. Megkerestem egy volt tanítványomat, aki éppen nem volt sehol munkaviszonyban, és emlékeztem rá, hogy jól fogalmaz. „Kineveztem” gyakorlónak, és ketten csináltuk az újságot.

– 2001. augusztus 17-től szeptember 28-ig, hét szám. Ha a dátumot megnézzük, alaposan kilógsz a sorból. Alig két hónapot voltál felelős szerkesztő. Az is csak megbízással. A többiek jóval hosszabb időt töltöttek ezen a poszton.

– Kivéve az elsőt, Szabovik Jánost. Ő is rendkívüli a helyzetben lett szerkesztő, én is. De az

ellenkező oldalon is kilógok a sorból. Amikor 1986-ban kiderült, hogy mégis csak lehet városi újságot kiadni – hogy hogyan, erről már beszéltek elődeim –, már ott voltam a szerkesztőségben, munkatársként. És ma is írok.

– Látod, én sem tudom, hogy kerültél oda?

– Kollégám, dr. Pilishegyi József, az akkori szerkesztő hívott meg. Nagyon megtisztelő volt, de nem tudtam, mi is a feladatom. Azt mondták, írjak. Miről? Nem találtam témát. Végül az újság nyelvi lektorálását végeztem, hogy tegyek is valamit. Az első cikkemre ma is emlékszem. A temetőben ellopták egy sírt gondozó hölgy táskáját, ezen haborigtam. Aztán belelendültem, és megszerettem az írást, szerkesztést.

– Mit szeretsz benne?

– Elsősorban azt, hogy találkozom emberekkel, akik megnyílnak előttem. Engem mindenki borzasztóan érdekel. A legemlékezetesebb írásom a dr. Domán Imrével készült interjú. Az egykor ismert állatorvos, néprajzi gyűjtő különleges ember volt. Ez volt életem első interjúja, ennek révén egészen közel kerültem hozzá. Az írásra felfigyelt az MTV, és portréfilmet készített róla.

Találkoztam politikusokkal is, akik viszont egyáltalán nem nyílnak meg, ezért megpróbáltam őket olyan helyzetbe hozni, hogy lehetőleg valljanak színt. A rendszer-váltást követően szinte minden ismert politikus járt a városban, mindegyikkel készítettem interjút. Ha most mindet felsorolnám, azt gondolhatnák, hogy füllentek. Azért a sarokpontokat elmondom: Antall József – Horn Gyula – Orbán Viktor – Magyar Bálint – Torgyán József. Köztük és körülöttük mindenki, aki itt járt. Ma

már nem készíték politikusokkal interjúkat. Legjobban a Szarvasról elszármazott művészekkel szerettem beszélgetni, igaz, ezek egy részét a Szarvasi Krónikának írtam, és kötetben is megjelentek.

Másodsorban: szeretem beleélni magam, mit várhat az adott témáról az olvasó. Mindenről, a legunalmasabb témáról is lehet jó cikket írni, ha „formában van” az ember. Harmadsorban: könnyen és gyorsan írok, szórakoztat.

– Majdnem minden eddigi szerkesztővel dolgoztál együtt. Hogy bírtad?

– Mindegyikkkel legalább is korrekt volt a viszonyom. Érdekesebb lenne a kérdés, hogy bírtak ki engem. Eléggé öntörvényű ember vagyok.

– Csak kevés írásodat jegyzed a teljes neveddel, és soha nem használod a doktori címedet. Miért?

– A doktori cím a szakma része. A teljes nevem csak akkor írom ki, ha igazán fajsúlyosnak tartom a cikket, vagy túl sok írásom van egy lapszámban. Ilyenkor váltogatom a nevemet az – F – szignóval.

– A húsz év alatt soha nem gondoltál arra, hogy te legyél az első ember?

– Komolyan soha. 20–25 órá-

ban tanítottam, szakkört vezettem, videóztam, később jött a Szarvasi Krónika. Tudtam, hogy a szerkesztőség egész embert kíván. A tanítást soha nem adtam volna föl. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy egy helyi újság szerkesztője mindig ki van téve a mindenkori fenntartó finomabb vagy durvább nyomásának. Nem vagyok hajlítható típus. Ezért, azt hiszem, „fent” el sem fogadtak volna.

– Cenzúrázták az írásaidat?

– Nem, soha. Legfeljebb nem jelentette meg az éppen soron lévő szerkesztő. Ez ellen viszont soha nem tiltakoztam, hiszen mindig az ő nyakába varrják, ha zúr van.

– Volt zúr?

– Persze, sok. Meg kellett szoknom, hogy az emberek nem azt olvassák ki az írásaimból, amit leírtam, hanem amit ki akarnak olvasni. Eleinte bosszantott, ma már csak mosolygok rajta. Jegyzeteimmel sokakat megharagítottam, pedig azokban soha nem személyeket, hanem jelenségeket támadtam. De hát sokan magukra ismertek. Alkalmadtán ez visszautótt. Nem is egyszer. Volt egy sajtóperem, ez is páratlan élményt jelentett, jellemtanulmánynak is megfelelt.

– 2001-ben viszont elvállaltad

